

Bij twijfel hard zingen

Onlangs zat ik in het interviewprogramma *Adieu God?* van de EO. Ik was een van de gasten in een serie mooie gesprekken over het geloof tussen bekende Nederlanders en presentator Tijs van den Brink. De redactie had gevraagd waar ik het interview het liefst wilde geven. Meteen zei ik dat ik naar de oude parochiekerk van mijn ouders wilde, de Sint-Agnesparochie aan de Beeklaan in Den Haag. Het is een neogotisch gebouw dat vanbinnen nog steeds de sfeer van het oude rijke roomse leven ademt. Een prachtig altaar en mooie heiligenbeelden sieren het interieur. Mijn ouders zijn in die kerk getrouwd en ik ben daar als baby gedoopt. Mijn vader hield me na de doop omhoog om me aan alle aanwezigen te laten zien. Het moet precies hebben geleken op die scène uit de *Lion King* waarin het welpje Simba wordt getoond aan alle volgelingen van de Leeuwenkoning.

Op de dag van de opnames was het een hele tijd geleden dat ik in de kerk was geweest. Nieuwsgierig maakte ik een ronde om te kijken of ik nog dingen herkende. Aan de koster vroeg ik of ik ook even naar boven mocht, naar het orgel. In de katholieke kerk staat het orgel op de zogenoemde koorzolder. Dat is een hoog balkon achter in de kerk waar ook het zangkoor plaatsneemt tijdens de Heilige Mis. Het

koor zingt alle vaste gezangen en tussenzangen, en de kerk-gangers zingen mee. In vroeger tijden werden er door het zangkoor prachtige meerstemmige missen gezongen van verschillende beroemde componisten, zoals Mozart, Puccini, Perosi en Schubert. Mijn grootvader en vader waren allebei zanger geweest bij het herenkoor van de Agnesparochie. Ze hadden daar elke week gestaan en tijdens de preek werden er in het trapgat sigaren gerookt. Mijn vader zong zo mooi dat hij ook vaak de solo's voor zijn rekening mocht nemen. En hij vertelde altijd dat op het orgel een spreuk hing als motivatie tijdens de repetities: BIJ TWIJFEL HARD ZINGEN.

Toen ik zelf ging zingen, ervoer ik deze spreuk altijd als zeer behulpzaam, eerst in mijn eigen ontwikkeling en later bij zangleerlingen die wat schuchter waren. Met deze grappige zin kon ik ze laten lachen en meestal werkte het meteen om vocale problemen op te lossen.

Ik mocht inderdaad even naar boven lopen om te zien of het tegeltje met de spreuk er na al die jaren nog hing. En jawel hoor. Een klein wit tegeltje met een oud bruin lijstje eromheen. Het tekeningetje dat eronder stond verbaasde me wel enigszins, want het is een heel grappige cartoon: een stripfiguurtje zit op de wc met zijn broek op zijn knieën en de bladmuziek voor zijn neus op een standaard. Voor het eerst zag ik nu ook de letterlijke tekst, die mijn vader blijkbaar wat versimpeld had onthouden: **IN GEVAL VAN TWIJFEL, HARD ZINGEN!**

Ik ben blij dat ik de iets simpelere versie heb geconfisqueerd als mijn motto. En tegen iedereen die bij het zingen (of zelfs op andere momenten) weleens twijfelt, zou ik zeggen: probeer het eens. Hard zingen lucht altijd enorm op.

Do, re, mi...

Op een middag toen ik als vierjarige op de grond zat te spelen, kwam mijn vader de huiskamer binnen met een tas waarin videobanden zaten. In die tijd was dat het nieuwste van het nieuwste: een videorecorder. Papa had gekozen voor het merk Betamax en haalde video's bij een videotheek in de buurt.

Papa haalde een videoband uit de plastic tas. 'Cis, ga op de bank zitten, dit is echt iets voor jou!'

Ik ging naast papa zitten, want vanaf die plek had je ook goed zicht op de tv. Mijn moeder zat op de andere bank met een handwerkje. Ze vroeg aan mijn vader welke film hij had meegebracht.

'The Sound of Music!'

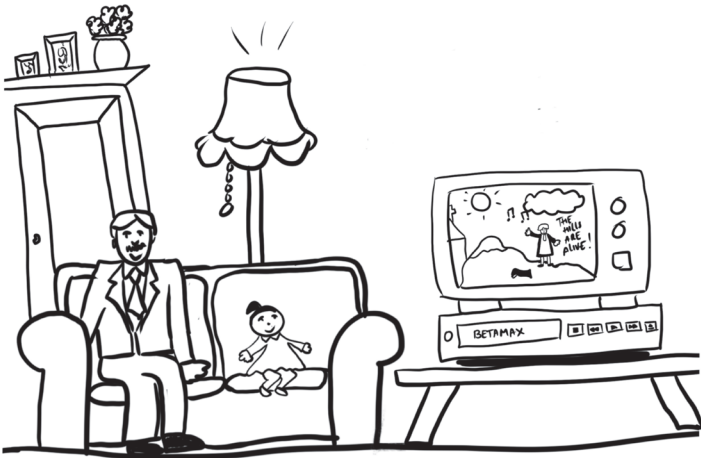
En prompt begonnen papa en mama te vertellen over de bioscoop uit hun jeugd: Eurocinema. Deze bioscoop had gestaan aan de Leyweg in Den Haag. *Lawrence of Arabia* had er gedraaid, en nog vele andere films, maar uiteindelijk ook de beroemde *The Sound of Music*. Superleuk natuurlijk, totdat dat zo'n succes voor de bioscoop bleek te zijn dat hij er minstens tien jaar lang te zien bleef. Al die tijd draaide er geen andere film.

'Sommige mensen hadden de film wel meer dan honderd keer gezien!' zei mijn vader opgetogen.

Nu konden we thuis deze klassieker zelf in de video-recorder schuiven en afspelen. De techniek stond voor niets.

Vanaf het moment dat Julie Andrews over de heuvels aan kwam lopen en begon te zingen was ik verkocht. Nog nooit had ik zóiets gezien. De prachtige technicolorkleuren, de geweldige muziek en liedjes, de kinderen, specifiek de kleine Gretl, de strenge kapitein Von Trapp, en het allermooiste: de nonnen in het klooster.

Mijn vader zat met ietwat vochtige ogen mee te kijken. Nadat we al zo'n twee uur hadden zitten kijken en de scène met de grote bruiloft was afgelopen, zag ik hoe een jongen de kerkklokken luidde door met zijn hele lijf aan stevige touwen te hangen. De jongen sprong op en neer en ik dacht dat de film afgelopen zou zijn. Op dat moment riep mijn vader: 'Goed opletten! Nu begint de film pas!'

En inderdaad: ineens sloeg de sfeer om. Er verschenen grote vlaggen met hakenkruizen in beeld en marcherende soldaten. Van lief en zonnig veranderde de sfeer in een uiterst grimmige stemming, ik kon het nog net behappen. De scène op de begraafplaats met de verstopte familie achter de grafzerken vond ik ontzettend spannend.

Na de vlucht van de familie en de aftiteling bleef ik stil op de bank zitten. alles was uiteindelijk toch nog goed gekomen. Mijn vader had helemaal gelijk gehad: dit was mijn film. Ik was instant verliefd geraakt op Julie Andrews. Haar stem liet me niet meer los. Papa moest de videoband daarna veel vaker huren.

Toen ik ouder werd kocht ik mijn eigen VHS-band. En later de dvd. Tegenwoordig staat de film op mijn iPad. Er is een tijd geweest dat ik hem ongeveer één keer in de week bekeek. Ik heb hem – ongelogen – meer dan honderd keer gezien. Net zoals die eerste bezoekers in de Eurocinema-bioscoop.

In een maillotje door de sneeuw

Dit verhaal kan ik me zelf helemaal niet meer herinneren. Maar ik vind het altijd heerlijk als mijn moeder het vertelt.

Mijn ouders woonden net in Wassenaar. Mijn broer Dick was vier en ik was twee jaar oud. Ik was een beetje lui en begon pas laat met lopen. Het liefst zat ik in de box of in de buggy. Mijn moeder bracht mijn broer elke dag naar de lagere school, een straat verderop. Het was elke dag een heel gedoe om eerst Dick klaar te maken met jas en das, en dan ook nog een peuter mee te nemen; je was zo een halfuur verder.

Op die bewuste ene dag was het heel koud en had het gesneeuwd. Mijn moeder keek in mijn ledikantje en zag dat ik sliep. Zou ze het aandurven mij te laten liggen en snel Dick even naar school te brengen, zonder mij? Normaal durfde mijn moeder dit soort dingen nooit, want er kon zomaar brand uitbreken of iets anders engs gebeuren. Maar ze vond het ook zonde om me wakker te maken. Als ze me liet liggen, kon ze snel zonder veel gedoe heen en weer. Het was immers maar een straat verder; ze zou binnen twee minuten terug zijn.

Mijn moeder en mijn broer gingen zachtjes de deur uit, en Dick werd snel afgeleverd op de kleuterschool. Daarna

liep mijn moeder in haar eentje terug. Ze genoot van dat prachtige sneeuwlandschap. Het leek wel een kerstkaart. En ze was even helemaal alleen, zonder kinderen om haar heen. Een weldadig gevoel van rust maakte zich van haar meester.

Vlak bij ons huis zag ze een dwergje in de verte lopen. Was dat nou een kindje? Mijn moeder kneep haar ogen samen en zag inderdaad een kleine dreumes lopen, in alleen een truitje en een maillot. Wie laat nou zo zijn kind alleen buiten lopen in de sneeuw, vroeg ze zich af terwijl ze de hummel tegemoet liep. Een fractie van een seconde later zag ze dat ik het was. Mijn moeder schrok zich wild.

‘Cisje!’

Ik was inderdaad het dwergje dat daar liep. Mijn moeder was stomverbaasd en probeerde meteen na te gaan hoe dit